

Arrest

nr. 156 283 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

De aanvraag vermeldt over de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde het volgende:

“Er zijn buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat cliënte de aanvraag niet indient in het land van herkomst, zoals deze mogelijkheid is voorzien in art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is zo dat cliënte over geen enkel identiteitsdocument beschikt uit haar land van herkomst: ook tijdens de asielprocedure kon zij dit niet voorleggen. Bovendien heeft zij geen enkel contact meer met haar land van herkomst. Zij bood zich aan bij de Ethiopische ambassade met het oog op het bekomen van een paspoort, maar evenwel tevergeefs. De ambassade is slechts bereid tot dergelijke aflevering onder de uitsluitende voorwaarde dat cliënte enig ander document uit Ethiopië kan voorleggen (geboorteakte, vorig paspoort, voormalige identiteitskaart), waartoe zij echter niet in staat is (stuk 12).”

Het stuk 12 vermeldt het volgende:

“The Embassy of the Federal Democratic of Ethiopia in Brussels acknowledges the receipt of your application dated on June 12/ 2012 in which you requested the CONsular Section to provide you with an Ethiopian passport. Who can only issue Ethiopian passport if you produce the below pointed necessary requirements.
1. Birth Certificate fully certified by the appropriate authorities from Ethiopia.
2. Previous Identity card issued by local Governmental authorities in the former your residence in Ethiopia & your Father's document support to you.
3. A copy of previous your Ethiopian Passport.
Therefore the consular section is nog in position & unable to determine your identity without official sufficient document that certified you to Establish Ethiopian Nationality”

1.2. Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 4 juni 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2012 werd ingediend en op 02.08.2012 werd aangevuld door:

*Y., M. [...]
geboren te [...] op [...] nationaliteit: [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat zij over geen enkel identiteitsdocument beschikt uit haar land van herkomst. Zij heeft zich aangeboden bij de Ethiopische ambassade in Brussel om een paspoort te bekomen, maar heeft geen paspoort kunnen verkrijgen. Verzoekster legt een attest d.d. 12.06.2012 van de ambassade van Ethiopië in Brussel voor ter staving. Dit attest vermeldt dat zij een aanvraag heeft ingediend, maar dat de ambassade niet kan overgaan tot de afgifte van een paspoort omdat zij onmogelijk de identiteit van betrokkene kunnen vaststellen. De ambassade stelt als voorwaarde voor de afgifte van een Ethiopisch paspoort het voorleggen van een geboorteakte, een eerdere identiteitskaart of een kopie van

een vorig Ethiopisch paspoort. Dit kan niet aanvaard worden als een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van de voorwaarde van het voorleggen van het vereiste identiteitsdocument, aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk de identiteit en nationaliteit heeft die zij verklaart te hebben. Verzoekster toont niet aan dat zij geen van de documenten die voorgelegd dienen te worden om een paspoort te bekomen zou kunnen verkrijgen. Bovendien bepaalt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij geen identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel zou kunnen verkrijgen. Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

1.3. Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 4 juni 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van H. J. [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :
Y., M. [...] en geboren te zijn te [...] op [...], en van nationaliteit [...] te zijn*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Het eerste middel dat gericht was tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve onontvankelijk en wordt hierna niet verder onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet en een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr.154.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden, wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(letterlijk citaat artikel 9 bis, §1 van de vreemdelingenwet)

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voorziet 2 vrijstellingen, waarbij verzoekster zich in haar aanvraag heeft beroepen op die vrijstelling, waarbij zij op een geldige wijze aantoonde dat zij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Aangezien in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, geeft de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 aan welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: "Het nieuwe artikel 9 bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden".

Aangezien slechts ofwel een internationaal erkend paspoort ofwel een gelijkgestelde reistitel ofwel een nationale identiteitskaart aanvaard worden als identiteitsdocument, en aangezien zij over geen van deze stukken beschikte, bood zij zich aan bij de Ethiopische ambassade.

Aangezien de Ethiopische ambassade evenwel als voorwaarde voor de aflevering van een Ethiopisch paspoort cumulatief volgende documenten vroeg (stuk 2 verzoek tot regularisatie, met stuk 12)):

- *Een volledig door de Ethiopische overheid erkende geboorteakte*
- *Een vorige identiteitskaart uitgegeven door de lokale overheden van haar voormalige verblijfplaats in Ethiopië evenals een document van haar vader i.v.m. steun aan haar;*
- *Een kopie van haar vorig Ethiopisch paspoort.*

Aangezien verzoekster over geen van deze documenten beschikt, en deze dan nog cumulatief moeten voorgelegd worden aan de ambassade, kon zij geen Ethiopisch paspoort krijgen.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoonde dat zij geen van de documenten die voorgelegd dienen te worden om een paspoort te bekomen zou kunnen verkrijgen'.

Verwerende partij gaat voorbij aan het gegeven dat de door de Ethiopische ambassade gevraagde documenten cumulatief moeten voorgebracht worden, zodat één van deze documenten op zich onvoldoende is om een paspoort te bekomen. De verwerende partij heeft dan ook bij de beoordeling van de aanvraag de inhoud van het antwoord van de ambassade op een verkeerde wijze beoordeeld, en daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het is bovendien ook onredelijk om te stellen dat verzoekster niet aantoonde dat zij geen identiteitsdocument of een gelijkgestelde reistitel kan bekomen. Indien zij dit zou kunnen bekomen, dan hoefde zij geen paspoort aan te vragen, waar overigens het identiteitsdocument op zich evenals een gelijkgestelde reistitel door de ambassade als voorwaarde wordt gesteld.

Bovendien merkt verzoekster op dat uit haar feitenrelaas in haar verzoek tot regularisatie blijkt dat haar vader is vermoord, zodat zij hoe dan ook het door de ambassade gevraagde document - "your Father's document support to you" niet kan bezorgen. Nergens blijkt uit dat de verwerende partij met dit gegeven rekening heeft gehouden, aangezien zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoonde dat zij geen van de documenten die voorgelegd dienen te worden zou kunnen verkrijgen.

Verwerende partij heeft dan ook haar beslissing op een verkeerde, meer bepaald onvolledige, feitenanalyse gesteund en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Voorts is het zo dat verzoekster als minderjarige naar België is gekomen, waar zij op 5 oktober 2010 een asielaanvraag indiende, onder begeleiding van een voogd, gezien haar statuut als niet - begeleide minderjarige.

Aangezien verzoekster in haar aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat zij reeds tijdens de asielprocedure over geen enkel document beschikte, noch over enig document uit haar land van herkomst, dat haar identiteit kon bewijzen.

Aangezien verzoekster in haar aanvraag tevens de referenties gevoegd heeft van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omtrent haar asielprocedure, en waaruit ook blijkt dat verzoekster over geen enkel document beschikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat de verwerende partij met dit gegeven rekening heeft gehouden.

Gezien het duidelijke antwoord van de ambassade, en gezien verzoekster de door de ambassade gevraagde documenten niet kan voorleggen, heeft zij op een geldige wijze aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Immers, de ambassade vraagt als voorwaarde telkens documenten die uitgegeven werden door de Ethiopische overheden, zodat verzoekster deze documenten niet in België kan verwerven, zoals voorzien in artikel 9 bis, § 1 Vw.

Het is dan ook kennelijk onredelijk en bovendien ook onzorgvuldig om te stellen dat verzoekster niet aantoonde dat zij geen van de documenten die voorgelegd dienen te worden om een paspoort te kunnen verkrijgen zou kunnen verkrijgen gezien:

- deze documenten cumulatief moeten voorgelegd worden, element waarmee de verwerende partij geen rekening houdt, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing;
- Haar vader overleden/vermoord is, zoals vermeld in de aanvraag, en zij dus onmogelijk een document van hem kan verkrijgen, meer bepaald het 'Father's document support to you';
- zij tijdens de asielprocedure reeds, als minderjarige, over geen enkel document uit haar land van herkomst beschikte, wat vermeld werd in haar aanvraag, met verwijzing naar het concrete arrest daaromtrent;
- zij de door de ambassade gevraagde documenten niet in België kan verkrijgen, zoals voorzien in artikel 9 bis Vw.

Bovendien is het tevens kennelijk onredelijk te stellen dat verzoekster een identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel zou kunnen bekomen, aangezien:

- de ambassade nu juist dergelijke documenten als voorwaarde stelt, voorwaarde waaraan verzoekster niet kan voldoen;
- deze documenten in het land van herkomst moeten bekomen worden, gezien de ambassade medewerking weigert en zij dus in België dergelijke documenten niet kan bekomen."

3.2. Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde."

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoon” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (*cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256*).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoekster legt noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor.

Volgens verzoekster zou zij vrijgesteld zijn overeenkomstig artikel 9bis, § 1, aangezien zij aantoonde dat het voor haar onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Zij verwijst hiervoor naar het schrijven van de Ethiopische ambassade te Brussel van 12 juni 2012. Deze stelt dat zij voor de aflevering van een Ethiopisch paspoort drie documenten diende voor te leggen: een volledige door de Ethiopische overheid erkende geboorteakte, een vorige identiteitskaart uitgegeven door de lokale overheden van haar voormalige verblijfplaats in Ethiopië evenals een document van haar vader in verband met de steun aan haar en een kopie van een vorig Ethiopisch paspoort. Verzoekster betwist niet dat zij deze documenten niet heeft voorgelegd aan de ambassade. Zij stelt dat het voor haar onmogelijk was en is om deze documenten cumulatief voor te leggen. Verzoekster stelt daaromtrent dat verweerder de inhoud van het antwoord van de ambassade op verkeerde wijze heeft beoordeeld.

Het schrijven van de Ethiopische ambassade bepaalt zeer duidelijk dat de ambassade de bovengenoemde documenten nodig heeft om de identiteit van verzoekster te bepalen. Zij kan dit niet zonder enig aanknooppunt.

Daargelaten de vraag of de gevraagde documenten cumulatief dienen te worden voorgelegd, aangezien de Consulaire Dienst van de Ethiopische Ambassade wil nagaan of verzoekster daadwerkelijk een Ethiopische burger is, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dit schrijven van de ambassade niet aanvaard als motivering waarom verzoekster vrijgesteld zou zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Verzoekster stelt dat zij bij de asielaanvraag reeds had aangegeven over geen enkel document te beschikken dat haar identiteit kon bewijzen. Bovendien heeft ze aangegeven dat haar vader is vermoord en dus geen document van haar vader meer kan voortbrengen. Verzoekster stelt dat verweerder hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Verzoekster voegt noch bij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging noch bij haar verzoekschrift enig document toe waaruit blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag werd afgewezen omwille van onduidelijke, vage en weinig specifieke verklaringen, dat verzoekster er niet in slaagde de politieke activiteiten van haar vader aannemelijk te maken, dat uit haar verklaringen blijkt dat zij vervolging vreest omwille van de politieke activiteiten van haar vader, maar bijgevolg er niet in slaagt in eigen hoofde vervolging door de Ethiopische autoriteiten aannemelijk te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) heeft overigens opgemerkt dat verzoekster niet in het bezit was van enig document dat een controle van de identiteit en de reisweg mogelijk maakt. Haar asielaanvraag werd definitief afgewezen door de Raad bij arrest met nr. 78 145 van 27 maart 2012. De Raad stelt in zijn arrest duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij verzoekster zelf ligt, dat de commissaris-generaal op basis van verzoeksters onduidelijke, vage en weinig specifieke verklaringen kon besluiten dat ze de

politieke activiteiten van haar vader niet aannemelijk kon maken en dat voldoende rekening werd gehouden met de leeftijd van verzoekster.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in haar verzoekschrift heeft de ambassade van Ethiopië in een brief van 12 juni 2012 niet gesteld dat het voor verzoekster onmogelijk is om een paspoort te verwerven. Er werd verzoekster enkel meegedeeld dat dergelijke aanvraag dient te steunen op bepaalde voor te leggen documenten om haar Ethiopische nationaliteit vast te stellen en haar een paspoort te kunnen afleveren.

De Raad stelt vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat verweerder in redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheds- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS